

Portrettet – Jahn Sverre Hassel

Om sitt medlemskap i Rotary forteller Jahn at hans gamle sjef i Telenor, Sverre Solberg, lokket han inn i klubben i **1987**. Han sier videre at han var både beæret og skeptisk da, men fant seg godt til rette.

Jahn var redaktør for klubbens Medlemsbrev i 2001-2002 og sekretær i 2002-2003.

Jahn er født i Trondheim. Begge hans foreldre kommer fra Fjellværøy ved Hitra, et sted som betyr mye for han. Han poengterer at Fjellværøya er hans 'paradis', selv om det er sjelden han er der nå.

Jahn er gift med Anne Grete og sammen har de tre voksne døtre, to barnebarn, gutter på 6 og 10 år.

Sin yrkesaktive karriere har han hatt som svakstrømsingeniør fra NTH. Fem år i Stentor Radiofabrikk AS og 28 år i forskjellige lederjobber i Telenor, med planlegging av utbygging og automatisering av telefontjenesten som hovedoppgave, inntil førtidspensjonering i 1999. Oppdrag på Maldivene og to år for Telenor på Svalbard er det mest eksotiske han har vært med på.

Når det gjelder fritidsgeskjeft, hobbyer og interesser, sier Jahn at jobben har krevd det meste, men bygging av hus og hytte og litt bedriftsorientering har vært fine pustehull. Han er bevisst anti-fotball-idiot og mot eliteidrett som pengemaskiner. Masseidrett og individuell sportsutøvelse med konkurranser på et folkelig nivå er fint. Men idrett som rekordjakt og 'Cirkus for folket' synes han lite om. Hvis poenget er å sette stadig nye rekorder, og det er jo målet, så må det vel også være OK å dope seg for å prestere mer?

Viktige ting som Jahn er opptatt av og som preger hverdagen hans, er travle pensjonistdager som rotarysekretær, redaktør for telepensjonistenes medlemsblad, styremedlem i Pensjonistpartiet og mange småengasjement i lag og vennekretser som holder han varm. Dessuten en del reisevirksomhet som 'fri' pensjonist.

Intervjuer spør om særskilte opplevelser/hendelser i livet hans som han kunne tenke seg å belyse? Jahn sier at oppdraget på Maldivene ga innblikk i en annerledes verden, levemåte og tenkning enn det han var vant til. Det fungerer godt med annen livsstil enn vår, og det er feil å tro at vår 'way of life' er verdens beste. De to årene på Svalbard var også 'lære for livet'.

Møtet med barsk, krevende og farlig natur, parert med åpne, vennlige og hjelpsomme mennesker i et tett samfunn som har alt unntatt trær og grønt gras, har satt spor, og de vender stadig tilbake for korte møter med natur og sted. Det neste blir kanskje å besøke Maldivene, 20 år etter?

Intervjuer spør hva Rotary gir han personlig og hva han ”brenner” mest for der, eventuelt tanker han har om hvordan Rotary kan/bør utvikle seg som lokal-, nasjonal- og internasjonal organisasjon? Eventuelt andre ting som han finner viktig å si noe om?

Jahn svarer at Rotary er en krevende og komplisert organisasjon. Den krever en strøm av penger til gode formål og prosjekter og for å administrere og drive en stor og tung sentral organisasjon. Han tilføyer det må vel så være, og behovet for pengeytelser er lett å imøtekomme, Rotarymedlemmer flest er ingen fattiglauper.

Men Rotary stiller også sterke krav til det enkelte medlem, felt ned i Motto, Formål og 4-spørsmålsprøven på side 1 i årboka. Da blir det litt verre. Kravene er ideelle, og de er ledetråden for klubblivet og det å være en ekte rotarianer. Men møteplikten blir en svøpe, tiden strekker ikke til. Personlige engasjement blir et ork, og fordrag om hva Rotary egentlig dreier seg om og forplikter til, skygger vi unna.

Da sitter vi igjen med en venneklubb som beriker oss med gode foredrag, noen flotte sosiale happeninger og noen kroner fattigere. Og det er flott. Men er det nok? Vi sliter med å verve nye medlemmer som har tid og som møter opp regelmessig. Det vi har å tilby som medlem av Rotary, er kanskje ikke fengende nok? Han sier han får et forklaringsproblem når kandidater spør: hva er det i dette for meg, er det verdt å bruke tid på? Og vi har et forklaringsproblem mot omverdenen med å skape forståelse for hva vi driver med i klubben. Og da er vi vel reelt sett en lukket organisasjon som er seg selv nok?

Den dårligste meldingen Jahn har hørt fra nesten alle nyvalgte presidenter i 15 år, er forsikringen om at ’vi skal fortsette som før’. Mens det vi trenger for å overleve er forandring for å tilpasse oss en verden i forandring. Vi har en behagelighetskultur, og den er god for de fleste av oss. Men er den framtidsrettet?

Jahn understreker at han trives i klubbfellesskapet, møtene gir han mye, og rotaryidealene er stadig noe å strekke seg etter. Men tar vi Rotary på alvor, og gir vi nok tid til Rotary?

Vi takker Jahn Sverre for et interessant intervju og for hans trofaste oppmøte i klubben og på arrangementene sammen med sin Anne Grete, og for hans store innsats.

Trondheim, juni 2003. Eva Grete Storengen Skaar